

това чудо видохъ. Наредили се, нѣщо около дестина — моми ли сж, жени ли сж — Господъ да ги знае за това — па една уловила цигулка, друга — тжпанъ, трета трампе, четвърта — кавалъ, па като засвирили, та се захласнали. А вжтре — пълно, като за причесъ на Великденъ. Едни пиятъ, други ядатъ, а трети — като разтворили уста, па зѣпнали въ свирджийкитѣ, та се прехласнали. Свилятъ, свирятъ, па току по нѣкоя стане, па вземе една паничка и пойде по всичкитѣ наредъ да събира пари, както ходятъ по църквитѣ да събиратъ на дискуса. Свириха що свириха, събираха що събираха, па после да видите голѣмото чудо. Еднитѣ останаха да свирятъ. а другитѣ слѣзнаха, па се хванаха съ момчетиитѣ да играятъ, ама не както си се играе — да се хване за ржка, или за поясъ — кжде . . . кжде?! . . . Едно мъжко и едно женско — хванатъ се съ ржце като за гуша; загнетатъ се единъ у другъ, кръстосатъ си главитѣ, па като почнатъ да се друсатъ! — Нали ви кажемъ, бре брате, така нѣ — ашикерел — да гледашъ, па у днѣ земя да потънешъ отъ срамъ! Я гледахъ само отъ надворъ, па пакъ трѣба да съмъ се изчервилъ, облѣ ме една жешчевина, па се изпотихъ, у срѣдъ зима станахъ виръ-вода! А ония хора вжтре — гледатъ, па се смѣятъ — зевзеклендисуватъ си се, па си нищо! . . . Като че ни лукъ яли, ни лукъ мирисали! Оно нали ви кажемъ, ете, хоротуваме го, що е рекълъ нѣкой, има, бива . . . ама па това е ептенъ безсрамно . . . ептенъ, ептенъ артъкъ!! . . .

Отъ всички чудесии, които чичо Дуро разказа, това последното чудо не само слиса, но и възмути слушателитѣ. Даже и дѣдо Лозанъ, който досега слушаше съ по-голѣмо хладнокрѣвие опачинитѣ на